బీదవాళ్ళంతా ఒకటే

తుపాకి గుళ్ళమోత....ఢాం,ఢాం,ఢాం. కేకలూ బొబ్బలూ ఏడ్పులూ.

మంచంమీద పడుకొనివున్న పోలీసు రామయ్యా. ఎక్కడా అని గాబరాపడుతూ లేచాడు ఎక్కడోకాదు, తన డొక్కలో-కాదు. కాదు, తన గుండెల్లో-కాదు, కాదు తన తలలో-ఆ తుపాకి గుళ్ళమోతా, ఆ కేకలూ, ఆ బొబ్బలూ- ఆ ఏడ్పులూ అన్నీ తనలోనే!

తల అదిరిపోతూవుంది. గుండెలు పగిలిపోతున్నాయ్, డొక్కలు ముక్కలౌతున్నాయ్. పిచ్చెక్కటం మాత్రం తప్పదు.

మొన్న ఫ్యాక్టరీముందు పికెటింగు చేస్తున్న కార్మికుల మీద తాను తుపాకి పేల్చాడు తన కళ్ళముందే పదినిండు ప్రాణాలు పోయినై. అంతకు ముందువారు అతి వుత్సాహంగా వున్నారు. ఇటూ అటూ కేకలు వేస్తూ తిరుగుతున్నారు. తనూ వాళ్ళతో ఏదో గుసగుసలాడుతున్నారు. ఫ్యాక్టరీ యజమానులతో పోట్లాడుతున్నారు. తను తుపాకి పేల్చాడో లేదో చటుక్కున చాప చుట్టలకుమల్లే పడిపోయారు.

ఏమి నెత్తురు! కళ్ళు బయర్లు కమ్ముకు పోతేను! ఆ శవాలను చూస్తుంటే తన శరీరం గగుర్పొడిచింది. అసహ్యా వేసింది. కంపరం పుట్టింది. ఆ నెత్తురు తన నోట్లోకి వొచ్చి పడుతున్నట్టుఅనిపించి కడుపులో తిప్పింది.

ఆ చచ్చిపోయినవాళ్ళలో ఇద్దరు ఆడంగు లున్నారు.వాళ్ళని తను ఎరుగును. అప్పుడప్పుడూ కూరగాయల మార్కెట్లోకనిపిస్తూ వుండేవాళ్ళు, తను చూస్తేఎంత భయపడేవాళ్ళు, గజగజ వొణికిపోయ్యేవాళ్ళు. తాను

అడిగిన కూరలన్నీ ఇచ్చి బిక్క మొహం వేసుక్కూచునేవాళ్ళు. తాను దబ్బిస్తే యిచ్చినట్టు లేకపోతే లేదు.

అటువంటి వాళ్ళకి యిప్పుడీధైర్యం ఎక్కడనుంచి వొచ్చిందో! తన తుపాకికి ఎదురుగా నిలబడ్డారు. ఎన్ని చెప్పిన వెళ్ళరే. పైగా "నువ్వు న్యాయం అనుకుంటే చంపు రామయ్యన్నా!" అన్నారు. తనకు నిజంగా జాలి కలిగింది. కాని ఏం చేస్తాడు? 'ఫైర్' అన్నాడు సూపరింటెండెంటు. తాను తుపాకీ పేల్చాడు. పాపం, ఆ రెండో అమ్మాయి పాపం తుపాకీ దెబ్బ తగలగానే ఎట్లాఅరిచింది! అబ్బబ్బ....తనగుండెల మురిగిపోయినై. ఆ కుర్రవాడు మాత్రం సామాన్యం అయిన పని చేశాడా! ఎదురుగావొచ్చి రొమ్ము యిచ్చి "కార్మికుల రక్తం నీకంత రుచిగావుంటే తాగు"అన్నాడు.

నిజంగా ఆ క్షణం తనకి చేతులువొణికినై. ఆ కుర్రవాని కళ్ళల్లో ఎంత ఏహ్యభావం కనిపించింది! తనమీద తనకే అసహ్యం కలిగింది. తాను మనిషికాదు-క్రిములో క్రిమి అనిపించింది. తుపాకీ కాల్చాడు.

ఆ కుర్రవాడు నుంచున్నవాడు నుంచున్న పళంగా నేలకు వొరిగాడు. అతని కళ్ళు మాత్రం ఇంకా తనవైపుకే చూస్తున్నాయి. బ్రతికివున్నప్పుడు చూచినట్టే! ఆచూపులు తేళ్ళయి. జెర్రులయి తనవొళ్ళంతా పాకినై-గిరుక్కున మొహం తిప్పేసుకున్నాడు. కాని ఆకళ్ళు అవే చూపులతో యింకా తన్నే చూస్తూంటాయని తనకు తెలుసు.

"సోదరులారా?" ఒక కార్మికుడు మేఘఫోన్లో మాట్లాడుతున్నాడు. తననిగురించే-పోలీసువాళ్ళని గురించి-మా మీద తుపాకులు కాల్చకండి. మనం అంతా బీదవాళ్ళం అందరం ధనవంతులకు ఊడిగంచేసుకొని బతుకుతున్నాం. ఒక్కసంగతి ఆలోచించండి: మేం యజమానుల్ని జీతాలు? హెచ్చించమని అడుగుతున్నాం. ఇందులో మీకేమి సంబంధం? మీరూ మేమూ తగాదాలాడుకోవటం ఎందుకు? మీరు మమ్మల్ని చంపటం ఎందుకు మీరూ మాలాంటివాళ్ళే! మనం అందరం సోదరులం. మేము పేదవాళ్ళ అందరి హక్కులకోసం పోరాడుతున్నాం. మన విరోధులు మనలో మనకు

చీలికలుపెట్టి, ఒకరి మీదకు ఒకరిని ఉసికొల్పి తాము సురక్షితంగా ఉంటు న్నారు. నామాట వినండి. మనవిరోధుల మాటలు నమ్మి మీ సోదరులను హత్య చెయ్యటానికి పూనుకోకండి'' అన్నాడు.

అతను చెప్పిందంతా నిజమే అనిపించింది తనకి. తనూ బీదవాడే. తన జీతం తనకి ఎప్పుడు చాలింది? తనకు ఎప్పుడూ డబ్బు యిబ్బందే! డబ్బులేక ఎన్ని ఇబ్బందులు పడ్డాడు తను!

ఈ కార్మికులు మాత్రం ఏమడుగుతున్నారు? రెండు రూపాయలు ఎక్కువ అడుగుతున్నారు. వాళ్ళ కష్టాలు తనకు తెలుసు. రాత్రింబగళ్ళు కష్టపడతారు. ఇంటికి వొచ్చేటప్పటికి ధారకానికూడా ప్రాప్తం వుండదు. వాళ్ళని తనెందుకు చంపాలి? తనకేం లాభం? వాళ్ళు తన్నేంచేశారు? వాళ్ళకు జీతాలు హెచ్చించకపోతే తనకేం లాభం? ధనవంతులకు లాభం. ధనవంతులకోసం తనెందుకీ హత్యలు చెయ్యాలి? ఈ అమాయకపు కార్మికుల నెత్తురు తనెందుకు కార్చాలి?''

మంచంమీద కూర్చున్న పోలీసు రామయ్యకి ఇంట్లో వుండబుద్ధి పుట్టలేదు. ఒక్కసారి బయటకు వెళ్ళాలనిపించింది. కాని లేవలేక పోయాడు....

కార్మికులు ఏం చేస్తుంటారు? సమ్మె యేమయిందో! పాపం తాను అకారణంగా చంపాడే—వాళ్ళ వాళ్ళ భార్యలూ, భర్తలూ....వాళ్ళకి పసి పిల్లలుకూడా వుండి వుంటారు.

అతను తనలో "అమ్మా! అమ్మా''అనే యేడుపులు వినిపించినై. భార్యలు....భర్తలు....తల్లులు....పసిపిల్లలు....గుండెలు పగిలేటట్టు గి పెడుతున్నారు ఆ మోత భరించలేకపోయాడు పోలీసు రామయ్య. పట్టబల వంతాన మంచంమీద నుంచి లేచాడు.

"ఎక్కడికి'' భార్య అడిగింది.

"ఇక్కడికే'' అన్నాడు పోలీసు రామయ్య.

"అసలే ఓపికలేదు" అన్నది భార్య.

"ఇప్పుడే వొస్తా" అన్నాడు పోలీసు రామయ్య.

"కూలివాళ్ళు కోపంగా వున్నారు" అన్నది భార్య.

ఎందుకూ? ఎవరిమీద? తనమీదేనా? ఉండమూ మరి! వాళ్ళుచెప్తున్నా వినక సూపరింటెండెంటు ఆర్డరు యివ్వనే ఇచ్చాడని టపటప తుపాకి పేల్చాదే! పదిమందిని తన పొట్టన పెట్టుకున్నాడే, కోపంగా వుండంటే వుండదూ మరి? అయినా తనకేం భయం! ఒకసారిచూచి....

పోలీసు రామయ్య నడవలేక తూలిపడ్డాడు. నెమ్మదిగా లేచి మళ్ళీ పడుకోబెట్టింది భార్య ఢాం, ఢాం, ఢాం....మళ్ళీ తలలో తుపాకులు పేలిన మోత, కేకలు, ఏడ్పులు, బొబ్బలు, బిక్కమొహాలు, తిండిలేక పాలి పోయిన మొహాలు రక్తంతో తడిసిన మొహాలు—ఒకదాని తర్వాత ఒకటి కనిపించినై.

ఒక కార్మిక స్త్రీ చంటిబిడ్డ నెత్తుకొని, "బిడ్డకి పాల్లేవు" అని ఏడుస్తూంది. ఒక ధనవంతుడు "రక్తం త్రాగించు" అంటున్నాడు

ఒక కార్మికుడు "ఆకలి" అంటున్నాడు. ఒక ధనవంతుడు "దాహం దాహం" అని కేకలు వేస్తున్నాడు

ఒక కార్మిక స్త్రీ "మనం అంతా కూటికి లేనివాళ్ళమే అన్నా, మమ్మల్ని చంపుతావా?" అంటూవుంది. సూపరింటెండెంట్ "ఫైర్" అంటున్నాడు.

తను తుపాకి తీసుకొని ముందు నిలబడ్డాడు. కార్మికులు తనకు ఎదురుగా నిలబడ్డారు. ఎదురుగా నిలబడ్డ వాళ్ళ మొహాలు చూస్తుంటే తన తండ్రి జ్ఞాపకం వొచ్చాడు. తన తండ్రి ఫ్యాక్టరీలో కూలివాడుగా పని చేశాడు కూలిచేసుకుంటూ కుటుంబాన్ని పోషించాడు. జీతం చాలక యెన్ని బాధలు పడేవాడు. తన తల్లి ఎందుకు మరణించింది. పేదరికం పేదరికమే ఎవ్వరినైనా ఒకేవిధంగా పీల్చి పిప్పిచేస్తుంది.

మరి తనెందుకు చంపాలీ యీ బీదవాళ్ళని? ఆకలి అపటం తప్పా! ఎవరికైతే మాత్రం ఆకలి తీరొద్దూ; యుద్ధం వొచ్చినాక లక్షలు లక్షలు గడించారే యీ ఫ్యాక్టరీ యజమానులు. కూలివాళ్ళకు ఒక రూపాయి యెక్కువ చెయ్యమంటే ఎందుకు చెయ్యరు; సంపాదించేదేమో వాళ్ళవల్ల డబ్బు యివ్వొచ్చేటప్పటికి పోలీసువాళ్ళని పిలుస్తారు. తనకేం బట్టే! తనెందుకు వొడిగట్టాలీ ఈ పాపానికి! తోటి బీదవాళ్ళని తనెందుకు చంపాలి?

"చంపను, చంపను" అంటూ మళ్ళీ మంచంలోలేచి కూర్చున్నాడు రామయ్య.

"పడుకో" అని పడుకోబెట్టింది భార్య.

"వాళ్ళు మావాళ్ళే! వాళ్ళూ, నేనూ ఒకటే!"

"వైద్యుడు మాట్లాడవొద్దన్నాడు" అన్నది భార్య,

"బీదవాళ్ళంతా ఒకటి" అన్నాడు పోలీసురామయ్య.

"పండుకోవూ." ప్రార్థించింది భార్య.

"నేను చంపను—చంపను" అన్నాడు రామయ్య.

ఏమన్నాకానీ తాను బీదవాళ్ళమీద తుపాకీ పేల్చడు. పేల్చకుండా అలాగే నిలబడ్డాడు. కార్మికులంతా తనచుట్టూ పోగవుతారు. వాళ్ళకళ్ళు సంతోషంతో మెరిసిపోతుంటై. తనని కృతజ్ఞతతో కావలించుకుంటారు. అబ్బా—వాళ్ళ శరీరస్పర్శ ఎంత ఆనందాన్నిస్తుంది. ఎప్పుడో మరణించిన తన తల్లి కావలించుకున్నట్టు వుంటుంది. అవును ఎందుకు వుండదు?

సూపరింటెండెంటుకు ఎంతకోపం వస్తుందని! ఆయనకి వొళ్ళు మండిపోతుంది. తనని కోరచూపులు చూస్తాడు.

"పోలీసు రామయ్య కార్మికుల్లో కలిసిపోయాడు" అనుకుంటాడు. అనుకోనీ, అనుకుంటే తనకేం? తనమీదికే తుపాకీ గురిపెడుతున్నాడు

సూపరింటెండెంటు కాలుస్తున్నాడు, కాల్చుకోనీ. గుండు డొక్కలోదూరింది దూరనీ—"అబ్బా" అని మూలిగాడు మంచంలో వున్న పోలీసురామయ్య.

"నొప్పా?" అడిగింది భార్య.

"అయితే ఏం" అన్నాడు రామయ్య.

"ఎక్కడ?" అడిగింది భార్య.

పోలీసు రామయ్య జవాబు చెప్పలేదు. మాట్లాడకుండా పడు కున్నాడు—ధాం, ధాం, ధాం, మళ్ళీ తలలో తుపాకీ మోతలూ, కేకలూ, బొబ్బలూ, ఏడ్పులూ, కార్మికుల దీనవదనాలు ఒకదాని తర్వాత ఒకటి కనిపిస్తున్నాయ్.

"అన్నా!"

"మనం అంతా బీదవాళ్ళం."

"మనం అంతా ఒకటి"

"ధనవంతులపక్క జేరతావా?"

"నీకే మొస్తుంది?"

"చంపుతావా? మమ్మల్ని చంపుతావా అన్నా?"

"చంపను....చంపను—ఏమన్నా కానీ" అన్నాడు మంచంలోవున్న పోలీసు రామయ్య. అతని భార్య కన్నీరు మున్నీరుగా ఏడ్చింది.

డాక్టరొచ్చి పరీక్ష చేశాడు రామయ్యని.

"ఎక్కడ నొప్పి?" అడిగాడు.

"డొక్కలో" అన్నాడు రామయ్య.

డాక్టరు పరీక్షచేసి "ఏమీలేదు" అన్నాడు.

"అయితే గుండెల్లో" అన్నాడు రామయ్య.

డాక్టరు పరీక్షచేసి "ఏమీలేదు" అన్నాడు.

"అయితే తల్లో" అన్నాడు రామయ్య.

డాక్టరు పరీక్షచేసి; "అబ్బే! వూరికే భయపడుతున్నావు. నీకేజబ్బూ లేదు" అన్నాడు

"లేకపోవటం ఏమిటి?" అన్నాడు రామయ్యకోపంగా. డాక్టరు అతనిమాటలు వినిపించుకోలేదు. వెళ్ళిపోతూ, "మనోవ్యాధి అంతకంటే ఏమీలేదు" అతని భార్యకు చెప్పాడు.

ఢాం—ఢాం—ఢాం—పోలీసు రామయ్య తలలో తుపాకులు పేలుతున్నాయి. కేకలూ, బొబ్బలూ, ఏడ్పులూ, వినబడుతున్నయి. కార్మికుల దీనవదనాలు వరుసరుగా కనిపిస్తున్నయ్.

"అన్నా నన్నెందుకు చంపావు?"

"నేను నీకేం అపకారం చేశాను?"

"అంతా బీదవాళ్ళమే, మమ్మల్నా చంపాల్సింది?"

"రామయ్యన్నా ఇది నీకు ధర్మమా?"

"మేం అందరి బీదవాళ్ళకోసం పోరాడుతున్నాం?"

"రామయ్యన్నా మనం అంతా ఒకటి మమ్మల్ని చంపకు."

"చంపను....చంపను" అని లేచి కూర్చున్నాడు రామయ్య. "తప్పు....క్షమించండి....క్షమించండి....ఏమన్నాకానీ చంపను....మీరూ, నేనూ ఒకటి....అంతా బీదవాళ్ళం—" అన్నాడు రామయ్య.

పోలీసు రామయ్య హృదయం నెమ్మదించింది. ఇప్పుడతని తలలో తుపాకులు పేలటంలేదు. కేకలూ, బొబ్బలూ లేవు. "కార్మికుల ప్రాణాలు తీశాను. వాళ్ళకోసం ప్రాణాలు అర్పిస్తాను" అనుకున్నాడు పోలీసు రామయ్య—